

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR HIVATÁSRENDI FEJLŐDÉS MUNKALÓJA

„MINDEN EMBER ANNYIT ER, AMENNYIT TUD S AMENNYIT PRODUKÁL!”

Előfizetési díj egy évre . . . 2.— P
Csekkszám: „Tisztes Ipar”
Budapest, 10.457.

Főszerkesztő:
vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, VII., Rottenbiller-utca 20—22. szám
Telefon: 13-00-92

Életünk megalapozása

a mi nagy mai feladatunk. Elindítani azt, olyan kerékvágásba lendíteni, amelyen megelégedettség, siker, boldogság, kiegyensúlyozottság vár ránk. Ezt nem intézheti el más nevünkben és megbízásunkból, ez legsajátosabb egyéni feladatunk. Ezt nem lehet nagy urak protekciójával, szülők, nagybácsik munkájával elintézni. Pénz és vagyont örökölhettünk, még társadalmi pozíciót is kaphatunk, de jellemet, tudást, az élet megharcolásához szükséges erőt nem adhat senki. Ezért magunknak kell megizzadni, ezt magunknak kell megszenvedni, ezt óriási nekifeszüléssel, szorgalommal és odaadó munkával magunknak kell megszerezni.

Van még egy lényeges része életünk megalapozásának. S ez az, hogy csak egyszer lehet jól megcsinálni és ha ezt elmulasztottuk, soha ötből pótolni nem tudjuk. Ennek ideje pedig fiatalságunkban van.

Aki fiatal korában nem rakja le szilárdan és jó mélyen élete alapjait, az eljártszotta életének értékét végleg. Mint a házépítést nem lehet az emelettel kezdeni, hanem a megalapozást kell először elintézni, épp úgy nem lehet egy életutat 30 éves korában keresni és kiépíteni. Ezt fiatal korban kell elintézni.

Itt a nyár. Jönnék a hodvilágos esték. Vibrál bennünk a vér. Még a krumpli is kivirágzik. Hát hogyne csalogatna bennünket is a tétlenségbe, az állandó szórakozásba, fiatal életünk örömeinek maradtálatlan élvezésére. Jogunk van ehhez is, istenadta jogunk. Ó akarta, hogy mindez szépítse a mi életünket és bensőleg gazdaggá tegye. Élvezhetjük is ezt az életet. Annak minden szépségét és örömét.

DE MINDENT MÓDJÁVAL. Aki okosan, tervszerűen és fegyelmazetten kézben tartja életét, az tudja, hogy a nyarat sem hagyhatja ki élete építésének nagyjelentőségű munkájából. Ha kihagyjuk, önmagunk ellen követjük el a legnagyobb bűnt, amiknek késői bánat sem segít.

LEGÉNYEGYLETI FIATALOK! Éreztétek, hogy a Ti jövő élettek ettől a nyártól is elvárja és megköveteli a szorgos építés lelkiismeretes munkáját. Ha nem is történik nyáron benső énekek építése olyan lendülettel és fiatalos hévvel, ahogy azt ősztől tavaszig tettétek a tartalmas egyleti munka ütemében, de nyáron is kell hordanotok életek épületéhez a köveket és téglákat és tovább építeni azt az épületet, amely boldogságotok hordozója lesz.

Vigyázzatok arra, hogy férfikorotokban ne kelljen majd szomorú szemrehányással visszatekinteni 1940. nyarának ürességére és ne jelentsen e nyár tétlensége pótolhatatlan hézagot életek épületén. Nagyon sok férfikönyvet láttunk már, rengeteg férfiszomorúság tárult már elénk, mindegyikből kerserű mardossággal a fiatalság elfecsérelt idejének siratása zajdult. De segítés már a legritkábban adódott.

A TERMÉSZETET NEM LEHET MEGMÁSITANI. Nyáron nem lehet vetni, akkor már aratni kell. A felnőtt férfi az élet megharcolására van hivatva, nem az erőgyűjtésre. Az erőgyűjtés, a harcra való felkészülés a fiatalság feladata. Mindent a maga idejében kell elvégezni. A vetést tavasszal — fiatalságunkban, az aratást nyáron — felnőtt korunkban. A kettőt nem lehet felcserélni. És aki elmulaszt vetni, az mit arasson? Aki nem gyűjt erőt, annak honnan legyen energiája a harchoz? Itt nem lehet protekciót igénybe venni, ezt nem lehet szülőtől örökölni, ezt nem lehet házassággal megszerezni. Ezt egyedül és kizárólag a szorgos munka, a tereszertű tanulás, a fegyelmazett törekvés adhatja meg az embernek.

Nem kívánja töletek, legényegyleti fiatalok, senki nyáron az önképzésnek azt a lendületét és szorgalmát, amit ősztől tavaszig a rendes legényegyleti tag az egylet önevelői munkájában kifejteni köteles. Nyáron nem kell ezt a tempót kifejteni. De a nyár sem vesztet el. Rendben van, ha a szabadidőből nyaranként több jut az udvarlásra, a táncra és szórakozásra, kirándulásra és sportra. Megengedhetitek mindezt magatoknak.

De az már önmagatok elleni bűn volna, ha nyáron csak test és vér, izom és ősztön volnátok és elfelejtenétek azt, hogy szellem is vagyunk, értelmünk és akaratunk is van, lélek is vagyunk. És ahogy a testtől nem vonhatjuk el huzamosabb időre a táplálékot, épp úgy a léleknek is adjuk meg nyáron is a magát.

Ne ürüljenek tehát ki a legényegyletek. Az nyáron is életiskolátok. Ebben az iskolában szünet nincs, itt állandó munka folyik. Más ugyan benne a tanrend nyáron, de akkor is komoly tantárgyakkal van teletűzdelve.

Jelszavunk tehát: nyáron is egyleti tagok vagyunk, nem széledünk szét, együtt maradunk és dolgozunk!

Olvasd el a következő oldalt!

Pap-elnökök kurzusa, dékánképző kurzus, üdülő táborok

Dékánoknak, dékánjelölteknek...

Június 23—30-ig

nyolc napos zárt dékánképző kurzus a Balaton partján, Révfülöpön.

Az őszi folyamán tartottuk első 8 napos zárt dékánképző kurzusainkat. A mai idők követelik tőlünk, hogy egyleteink munkájába elsősorban kiképzett és az egyleti élet minden kis részével a legaprólékosabban ismerős, pedagógiailag felszerelt munkásifjúsági munkatársakat állítsunk bele. A sok munkától olyanokra túlterhelhet papság ma nem tudja már egyedül vinni a legényegyleti munkát. A papi elnökök ma már csak irányítani és ellenőrizni tudják a legényegyleti munkát, de azt teljes egészében elvégezni már a túl sok munkájuk miatt nem tudják. Ezért kellene jó dékánok. A jó dékánok azonban el kell sajátítani a vezetéshez szükséges tudást, meg kell szereznie a szükséges tapasztalatokat. A dékántól függ az egyletnek belső sikeres felépítése, ő a leghatékonyabb biztosítéka az egyleti élet értéknövelésének.

Ezért hirdetjük meg idén nyárra is 8 napos zárt dékánképző kurzusainkat. Az ősszel tartott két kurzus meglepően nagy eredménye és népszerűsége biztosítja ezeknek a kurzusoknak is népes voltát.

A 8 napos dékánképző kurzusunk programja nagy vonalakban a következő: Az első három nap a Legényegylet célkitűzéseit ismerteti, belerögzíti a dékán lelkebe munkáját, hivatását az elnökkel és a tagokkal szemben. Gyakorlatilag megtanítja a dékánt az egyleti élet belső aprólékos felépítésére, a fiúk foglalkoztatására, általában képet ad az ideális legényegyletről és felvértezi a dékánt arra, hogy miként lehet ezt az ideális legényegyletet valóságággá formálni a legkisebb helyen is. A középső három nap zárt lelkigyakorlat. Elmélkedéseinkben különösen tekintettel vagyunk a dékán sajátos ifjúsági vezetői tisztjére, kötelességeire. A zárt lelkigyakorlat után újra egyleti gyakorlati képzés. A 8 napos dékánkurzust Révfülöpön tartjuk, a Balaton partján, jún. 23—30-ig. A lelkigyakorlati 3 napot leszámítva, minden nap pár órás üdülés a Balaton partján. Elsősorangi eszélálosolásról, bőséges és jó élelmézésről gondoskodva van. A dékánképző kurzus részvételi díja 25.— P. A vasuti utazás 50 százalékos kedvezménytel történik.

Jelentkezést viszonylatra kérünk. A késő közzététel a jelenlegi viszonyoknak tudja be mindenki.

Pap-elnököknek...

Július 1-től 6-ig.

Nagyon sok helyről kifejezett igényt kíván Szövetségünk kielégíteni azzal, hogy a legényegyletekben működő ft. papok számára üdültőtáborot állít fel. Az üdülés ideje alatt napi 1—2 órában felkeltjük a legényegyleti papi munka apró részleteit, megtárgyaljuk, megbeszéljük a feladatokat, a nehézségek elhárítását és felkészülünk arra, hogy az új munka-

évben tökéletesen teljesíthessük az ifjúság megmentését szolgáló apostoli munkánkat. Minden nap pár órán át gyakoroltatott egyleti elnökök vezetése alatt megtárgyalunk egy-egy problémakört és megvitatjuk az arra vonatkozó összes kérdéseket.

A legényegyleti munka olyan papi feladatkör, melyet a teológián elsajátítani nem lehet, amelyre csak a gyakorlati élet képesíthet bennünket, ezért tartjuk rendkívül fontosnak azt, hogy a legényegyleti papok egy időn át együtt legyenek, megosszák egymás között tudásukat és tapasztalataikat és így felvértezve mindannyian eredménnyel szolgálhassuk a munkásifjúság katolikus nevelését és szervezését.

A legényegyleti papi üdültőtábornak tehát két fő célja van: testvéri és baráti együttesben kipihenni az elmúlt év fáradalmait és bajtársi tudásmegosztással felkészülni a legényegyleti munka tökéletes teljesítésére.

Hívjuk tehát Főtisztelendő Elnök Urat is pihenni és tanulni a legényegyleti papi üdültőtáborba.

Az üdültőtábor júl. 1-én, hétfőn kezdődik és júl. 6-án, szombaton fejeződik be. Ezen napokon tartjuk reggelenként papi megbeszéléseinket, a nap hátralévő részét pedig pihenésre használjuk fel.

Sátortábornak való elhelyezkedéssel napi 3.—P-be kerül a teljes ellátás, legényegyleti üdültőlázunkban 2 ágyas szobában való elhelyezés mellett napi 5.— P.

A sátortábor is és az üdültőlázunk is rendelkezésre áll a Főtisztelendő Elnök Uraknak egész nyáron, a fent jelzett árban. A kurzus azonban csak júl. 1—6-ig van. Üdültőlázunk a Balaton mentén, Révfülöpön van.

Minden legényegyleti tagnak...

Július 1-től 31-ig.

Már harmadik éve rendezzük meg nyári üdültőtáborainkat. Az elmúlt 2 nyár sikeres legényegyleti üdültőtáborra arra készítet Szövetségünket, hogy az idei nyáron 4 helyen állítsuk fel üdültőtáborainkat. Oly számos egyletből jöttek már eddig is jelentkezések, hogy egy táborban nem tudjuk az összes jelentkezőket elhelyezni, ezért kell 4 tábor az idei nyáron felállítani.

A fizetéses szabadság törvényben lefektetett biztosítása és a mai idők teszik a Legényegylet kötelességévé, hogy a munkásifjúság vonalán kielégítse és munkálja mindazon nemes igényeket, melyek munkásifjúságunkban jelentkeznek. Száz éven keresztül a Legényegylet volt az iparos-, kereskedő- és gyárimunkásifjúság egyedüli családi otthona, nevelője és gondozója. Gondviselésszerű kötelességünk ma is mindent elkövetni, hogy munkásifjúságunkat megtartsuk magunknak. Ezért kell mindazon eszközöket igénybe venni elsőnek nekünk, legényegyleteknek, amelyek ezt a szent célt szolgálják. Mindenütt beszélnek ma a munkásifjúság szabadidejéről, annak kitöltéséről, a szabadidőmozgalomról. Nekünk legényegyleteknek kell elsőnek lennünk, hogy a munkásifjúságnak szabadidejét teljes egészében kitölt-

sük és szabadidőmozgalmát megoldjuk. Ezt parancsolja történelmi multunk és a jövőre való elhivatottságunk.

Üdülőtáborot tartunk fenn:

Révfülöpön, a Balaton partján,
Nógrádverőcén, a Duna partján,
Mindszenten, a Tisza partján,
Kassán, a Mislóka patak partján, a Massa völgyében.

Nyujtsa a Legényegylet hűségesei tagjainak jutalmazásként is ezt a nyári üdülést és szoktassa rá

arra, hogy a Legényegyletben keresse üdülését is. Ahol a legényegylet megteheti, járuljon hozzá a költségekhez és nyujtsa ezzel jutalmazást és kitüntetést a jó munkát végzett tagoknak. Rendezzenek előadásokat, ünnepélyeket külön erre a célra.

A táborozás ára: Mindszenten, Kassán és Verőcén 1.50, Révfülöpön 2.— P.

A táborozásokon elnököket is szívesen látunk. Az üdülőtáborokat júl. 1-től júl. 31-ig tartjuk fenn.

Jelentkezéseket jún. 25-ig kérünk.

Mozaikok

Rakjuk össze az alábbi kis történeteket és gondolkozunk. Mozgalmakat éppúgy, mint egyéneket sokszor a legkisebb tulajdonságokon és jelenségeken keresztül ismerünk meg igazán. Nem kerestem és nem kutattam ezeket a kis történeteket, de aki figyel az embert körülvevő környezetet, nagyon sok parányi, látszatra semmitmondó jelenségnek lehet tanuja, amelyeket ha mozaik-szerűen összerak, úgy az egyénekről, mint azokon keresztül mozgalmakról, vagy történetesen egyesületekről is megalkothatja a maga véleményét.

Valami alaptalan gyanusítás miatt a rendőrségre kerültem. Ugyancsak szorult körülöttem a hurok, mert hiába védtem magamat, nem adtak hitelt szavaimnak. Azt hittem, minden elveszett. Már szinte éreztem védekezésem következményeit, amikor kopogást hallottam és az ajtón az egyik tagtestvérem lépett be. Először nem tudtam, miért jön, de mosolyogva jött, hát én is megpróbáltam mosolyogni. Azonnal jelentette az ügyeletes detektívnek, hogy az én ügyemben akar vallomást tenni. S alig tíz perc múlva már a folyosón voltunk és sírva borultunk egymás nyakába...

Az elmúlt ősszel a révfülöpi dékánképző kurzus befejezésének előestéjén történt, hogy pénztárcám a régi tradíciókhoz híven akkor is üres volt. De még előttem volt egy napi ottartózkodás és így mindenképpen szükségem volt néhány fillerre. Szóltam is mindjárt az egyik tagtársamnak, aki félre hívott az egyik szobába és átadta a kért összeget. Hálás vagyok ezért neki, de a legmegkapóbb mégis azt volt, hogy nem mindenki előtt adta át a pénzt, hanem ott, ahol ketten voltunk s rajtunk kívül csak az Uristen látta. Kétszeresen örültem, mert az Uristen egy tagtársamtól látott szép emberi dolgot...

Szintén Révfülöpön történt a következő eset. Az egyik barátunk behívót kapott. Kis meglepetés látszott az arcán, de azután összeszorította ajkát és a következőket mondotta: tapasztalni jöttem ide és tanulni, hogy minél tökéletesebben tudjam teljesíteni kötelességeimet a munkásifjúsággal és egyetemmel szemben. De hív a nagyobb kötelesség és én, ha fájó szívvel búcsúozom is tőletek, mégis fölemelt fővel megyek a kijelölt úton, amely nagyobb kötelességek, áldozatok és célok felé vezet. Már nem hallottam szavait, alakját is csak könnyfátyolon keresztül láttam és ekkor igazán büszke voltam arra, hogy legényegyleti tag vagyok...

Hazautazásunk előtti este már csak tizenketten maradtunk. Sokáig elbeszélgettünk és így elég fáradtan bújunk ágyba. Már elcsendesült mindenki, mikor az egyik megszólalt: fiúk, még nem imádkoztunk. Fél perccel később valaki közülünk zseblámpával végigcikkasztotta a szobát. Elgondolkoztam... a tizenkét apostol közül egy elárulta Jézust. És én lélekzetviasszafojt figyeltem a zseblámpa fénykévéit és ... és ... hál' Istennek mindegyikünk felült ágyában és úgy imádkozott...

A köruton mentem. A sok járó-kelő közül kivált egy inabolygó járású öreg bácsi. Hajlott, görnyedt öreg agastyán volt. Most valamit kiejtett a zsebéből... egy óra volt. Kisértésbe estem. Nekem nincs óram. Na, de most lesz... de nem... mégse... Hátha nincs is semmije ennek az öregnek s az óráját is csak azért nem adta eddig zálogba, mert... valami fűzi hozzá. Valami, ami apjára, anyjára, talán feleségére emlékeztette. És rohantam az óra felé, hogy felvegyem és utánavigyem. De valaki fölvette előttem. Még jobban rohantam. Ki tudja, milyen szándékkal vette föl. Mire odaértem, már kezében szorongatta az öreg az óráját. Az apám... az apám órája volt... motyogta az öreg és mintha könnyeket láttam volna szemében, amikor hálás tekintetét rávetette a fiatal emberre. Tekintete mintha megakadt volna a kabát fazonján, de szeméi már nem tudták tudatni vele, hogy milyen párthoz tartozik a viselője, de én láttam: a gombyukban Kolping jelvény volt...

Az ember rohan, de az autóbusz még gyorsabban. Így történt meg, hogy az egyik munkás lekéste az autóbust. Szegény keservesen sóhajtott, szeméi a távolba mereszti, s ki tudja, az autóbust várta-e, vagy lelki szeméi előtt már felrémlt az elképesztő kínos következménye: feddés a jobbik esetben, elbocsátás a rosszabbik esetben. Nagyot sóhajtott. Kezeit tethetetlenül gyűrte zsebre, amikor egy egyszerű magánkocsi suhant melleje és az úrvezető megszólalt: üljön be barátom. Majd elviszem. A munkás beült, de mintha nem akart volna hinni szemének, olyan értelmetlenül nézett az ő jellegzetes, semmitmondó arcával. Csak amikor a kocsi megindult, akkor látszott elégedettség az arcán. Ekkor érttem oda. Az esetet messzebről láttam. Majdnem hangosan adtam kifejezést örömmnek, amikor felismertem az úrvezetőben a mi szeretett... nem mondom ki, kit ismertem föl, de egyszerű, örök fekete papi ruhájának gellérján Kolping jelvényt csillogtatott a reggeli napfény...

Két szurtos inas gyerek jött. Mintha sohasem lettek volna emberek között, olyan félénkek voltak. Lakás kel-

lett volna nekik. Látszott rajtuk, hogy éhesek, fáznak. Riadt tekintetük elárulta, hogy jó szót csak édesanyjuktól kaphattak valamikor. A Nagy Segítő kijött a szobából. A két inasgyerek féltéken tekintett rá, de Ő megsimogatta kócos hajukat, beszélgetett velük és atyai védnöksége alá vette őket. Két nap mulva hallottam, hogy a két gyerek megszökött a tanoncinternátusból, ahová elhelyezte őket, atyai védnökünk mintha saját gyermekeiről lett volna szó, úgy rohant a telefonhoz, hogy érdeklődjék illetékes fórumoknál a gyerekek sorsáról. Soha nem feledem el azt az aggódó arcot, amellyel felemelte a kagylót. Benne volt abban minden szeretet, minden aggodalom s ez az arc valóban... emberi arc volt...

*

Néhány kiragadott jelenség egyetünk életéből. Sokan közülünk talán észre sem vették, de én észrevettem és elgondolkoztam az eseteken. Mennyi közönyvel és rosszindulattal találja magát szemben az ember. S amikor látom az összerakott mozaikot s mikor megalkotom az egyéneken keresztül véleményemet magáról az egyesületről is, csak azt mondhatom: örülök és büszke vagyok, hogy legényegyleti tagnak vallhatom magamat. És áldja meg az Isten az Együletet, áldja meg Céluinkat és Eszközjeinket és engedje meg, hogy minél több ilyen mozaikockát rakhassunk össze.

Bolváry Ferenc irodavezető,
Budapest-Központ.

Ez a legényegylet!

Vidéken történt. Régen. Abban a városkában, ahol történetesen lejátszódik az alkori iparossegédek és egyéb munkások nagyrészt szociáldemokraták voltak. Ilyen környezetben élt csendesen, szerényen a legényegylet. Halkan, csendben tanultak és dolgoztak. Egy napon előkelő egyházi vendég érkezett a városba és a legényegylet papi vezetőjének házába szállt meg. A magas vendég vacsora után elbeszélgetve a papi vezetővel, sokat évődött az „egyletről”. Ő pedig dicsekedve felelt, hogy már spórkasszát is alakított és a fiúk nem költik mindenféle haszontalan dolgokra filléreiket, hanem előbb mindig kikérik az ő tanácsát, hogy mit vegyenek. Amíg így beszélgetnek, kopogás hallatszik az ajtón, megjelenik egyik igen derék egyleti tagja és köszönés helyett nekivont az elnöknek, hogy: „Tisztelendő úr, adja ki gyorsan a pénzemet a kasszából.” Faggatásra sem mondja meg, minek kell ilyen késő időben a pénz, mozira, vagy borra-e? Az elnök elszomorodva zsebébe nyúl és kifizeti a takarékból rakott összeget a fiúnak. A fiú elmegy. Az elnök sírva panaszkodik erről az eddig még nem tapasztalt hálátlanságról. Kis idő mulva azonban ismét megjelenik az előbbi fiú és visszaadja a pénzt. Kérdőzködés után aztán elárulja, hogy a műhelybe, ahol dolgozik, két új segéd jött. „Ezek mikor megtudták, hogy pénzem van a takarékból és a főtisztelendő úr rakja be, azt felelték, hogy nincs már az meg, a te csuhásod rég elköltötte azt már. Ezért jöttem és kértem el a pénzt, hogy bebizonyítsam: a mi papunk nem ilyen.”

A magas vendég, mintha a fény bántaná a szemét, lasan szeme elé hozta kezét és amikor a fiú elmegy, csak ennyit mond: „Köszönöm”.

Szolnoky János után.

Június 30-án Süttöri Legényegyletünk és Budapest-Kőbányai Legényegyletünk tartják zászlósentelési ünnepségüket!

Június 29-én és 30-án Gyöngyösi Legényegyletünk tartja 75 éves jubileumát. Ez alkalommal lesz Gyöngyösön az egyházmegei legénynap!

Július 7-én Szombathelyi Legényegyletünk tartja 70 éves Jubileumát. Ez alkalommal Szombathelyen nagy kerületi legénynap lesz!

A legjobb ízű étel

A világháború végén játszódott le ez a kis történet, mikor a csehek megszállották községünket. Ugyancsak elfoglalták a Vág folyót kötő hidakat is. Embertelenségükben naponta kétszer, háromszor lőtték a vasuti hidtól a község felé, hogy állandó rettegésben tartsák a lakosságot. Egy ilyen napon az én boldogult nagyapám, mint ácsmester, kint az udvaron faragott. Nem törődve a veszéllyel, szorgalmában kettőzött erővel dolgozott, csakhogy minél előbb haza tudja szállítani a kész munkát, mert bizony a házbán már két nap óta még kenyérünk sem volt. Nagy volt az ijedelem, mikor egy lövedék levitte fejről a sapkát. Kénytelen volt munkáját megszakítani és bevárni a szomorú tüzijáték végét, mely egy óra hosszáig tartott. Mily rettentő volt ez az óra, éhezve a fal mellett feküdvé, sírva könyörögtünk szüleimnek egy kis ételért.

Nagyapám este hazatérve, munkájáért paradicsomot és káposztát hozott. Mivel szüleim nem voltak otthon, egyedül látott hozzá a főzéshez. Már ahogy egy ilyen öreg kontár szakácsnak sikerülni szokott, bizony oda-kozmásodott a drága étel úgy, hogy a szagát a szomszéd-ban is érezni lehetett.

Elkészült a paradicsomos káposzta. Megrohantuk egymás előtt kapkodva, nem törődve a kozmával, megettük az utolsó cseppig.

Ezt volt életem legjobb ízű étele.

Tóth Ferenc dékán, Vágsellye.

Magyar testvér

Irta: Tóth Lajos dombóvári tag.

Magyar testvér megértük, hogy elmehetünk Kassára, Horthy Miklós vezet minket nemskóra Nyitrára. Nemcsak hisszük, követeljük ezt az igazságot, Nem bírjuk már idegekkel tovább a gázságot.

Magyar testvér fel a fejjel, jó az Isten odafent; Ő sem túri már sokáig, hogy nyomorgunk idelent. Mert volt nekünk Adriánk, Brassónk, Áva várunk, Mindent vissza, úgy lesz újra Nagy-Magyarországunk.

Ismerjük meg

alapítónk életét!

Rendeljük meg

Kolping életrajzát.

Ara: 50 fillér.

Még egy kis rágódni való!

Bozban az igazság

Lyon utcáján hosszmetérrrel a kezében haladt egy férfi. Megállt a kocsmá ajtaja előtt, aztán mérni kezdte annak a hosszát, szélességét, közben pedig csóválgatta a fejét. Majd pedig a mérést újra kezdte, mialatt mindig több és több nézője akadt.

— Uram, mondja csak, mit méregeti annyit ezt a kocsmáját? — kérdezte végre az egyik kíváncsiskodó. — Miért? Mert ez egy büvös ajtó. Alig két méter magas, nincs is annyi széles és ... mégis, volt egy házam, keresztül fért rajta ... volt egy birtokom, az is átfért rajta ... volt lovam, tehenem, békém, boldogságom, mind ezen az ajtón át távozott el tőlem. Nem büvös, ördöngös egy ajtó ez?

Jó Barátom, nem tapasztalgattad te is már többször a kocsmajátók büvös erejét? Vagy talán a legényegyleti sönklésnek is számodra ilyen ördögi hatalma van? A legényegylet sose tudná önmagának megbocsájtani, hogy ott indultál el a romlás útján! Javítani, nevelni akartak és az ellenkezőjét érték el. Állj meg, sürgősen fordulj vissza még a kezdet-kezdetén! Van elég jólesztő példa, ne gondold, hogy te kivétel leszel! Sose vegye legényegyleti tag a lelkiismeretére, hogy ő valakit „beszivatott”, hátha ezzel indította el a lavinát és az első jólesztő mámor után nem volt több megállás?! Nem dicsőség emberből állatot csinálni! ... Ne felejtésd ezt el se a nyári kirándulásokon, se a téli táncos éjszakákon!

A pofon másért

A francia trónörökösöt valamikor úgy nevelték, hogyha hibázott, helyette megverték előtte egy másik fiút.

Ugy-e bosszantó igazságtalanságnak tartod? És te? Te miért szidod-vered az inast, amikor a mester hibázott, vagy másvalaki izgatott fel? Miért nyugtatod meg magadat azzal, hogy neked még rosszabb sorsod volt? Ez szerinted ok és magyarázat? Te harcolsz az emberséges, igazságos bánásmódot és a magad portáján te vagy a legkiállhatatlanabb zsarnok? Hol van itt megint a következetesség? Hány inasnak, alkalmazottnak keserítetted már el az életét? Azt hiszed, ezek majd követnek akkor téged a Legényegyletbe, ezeknek Te majd apostola, jóraintője lehetsz? Ha így jársz el, nem vagy jó, eleven reklámja a legényegyleti szellemnek!

Az ördög bibliája

Galitzin herceg szenvedélyes kártyás volt. Egy téli estén hatalmas kártyacsatát kezdett. Az óriási tételekben való játszmánál először elvesztette a készpénzét, aztán az egyik uradalomát, majd a másikat. Utána a családi ékszereket, majd pedig palotáját és három bérházát tette fel tétnek, mindent elveszített. Semmije se maradt, csak a hintója és a lovai, amelyekkel a kártyaklubba jött. Föltessem a hintómat — kiálltatta és elvesztette. Föltessem a lovaimat — és elvesztette. Nem vagyok még koldus ... hörögte izgatottan. Föltessem a lószerszámaimat — és nyert. Tovább játszott és egymásután nyerte vissza elveszített vagyonát: a hintóját, ékszerét, palotát, birtokait és pénzét. Mikor aztán mindent visszanyert, fölállt és hálásan az égre tekintett és azt mondta: megfogadom, soha többet nem játszom! És Galitzin herceget senki többet kártyázni nem látta.

Veszíteni szoktak kártyán, de olyan szerencsésen veszszanyerni mindent, mint Galitzin herceg, ritkán! Nincs is annyi vesztenivalónk, mint neki, ez is igaz, de neked talán 20 pengő is elég ahhoz, hogy koldus legyél! És mennyi izgalmat és szívfájdalmat okozol másnak, akinek te emeled ki a zsebéből a keservesen megszolgált heti kereseted? Sose bánt téged a lelkiismeret ezért? Az nem megoldás, hogy ezzel számolni kell! Az Isten nem fog ügyes játékosodért megjutalmazni téged! És te tanítgatsz másokat kártyázni? Mered vállalni? Te pártolod a kártyázást? Nyugodt vagy ezért? Az imádságot és erénygyakorlatokat is szoktad ajánlani? ...

Te békét csinálnál a világon?

A történelem tanúsága szerint Krisztus előtt 1495. évtől a Krisztus utáni 1936. évig, vagyis kb. 3500 év alatt 319,4 évig háborúskodtak az emberek és csupán 337 évig éltek békében egymással, Tehát egy évi békére esik 13 és fél év háború, nem is beszélve a kisebb törzsek villongásairól! Igaz, ezen fent jelzett idő alatt 8200 „tartós” békét kötöttek egymással a különböző nemzetek ... Ezek a békeszerető emberek! Na és te más vagy?

Mondd csak, te htenekint hány kisebb-nagyobb háborút viselsz? Te kicsinyben, a nagyfejűek nagyban! Hogy nem megy bőrré? Vajjon ez csak tőled függ? Én azt hiszem, ha úgy lehetne, te is sokszor megtáncoltatnád ellenfeled? Ha nem volna számtalan akadály, a te életed még háborúsabb lenne, mint a jelenben és múltban a föld sorsa volt?

És ha kíváncsi vagy, miért harcolnak a népek, csak kérdőzd meg magadat: te miért szoktál veszekedni? Hiúság, irigység, fősévség, gőg, butaság, igazságtalanság stb. Ezek a háború okai nálad is, meg a világon is! Hidd el, nincs se különbség, se kivétel!

Te milyen vagy

Az ókori iskola háromfajta haszontalan tanítványt különböztet meg. Az első osztályba tartoznak azok, akik olyanok, mint a szivacs. Vagyis mindent válogatás nélkül magukba szívnak, legyen az jó, vagy rossz. Szivacs-termeszettek mindazon fiúk, akikben nincs semmi ellentét, semmi gerincesség. Puhányok, lazák, csak szomjasan fogadják a benyomásokat és válogatás nélkül „beveszik”. Ha illet-szerbe mártják őket, azt szívják csak fel, ha trágyaléba esnek, attól puffadoznak ... Te jelenleg mitől illatozol?

A második osztályba azok tartoznak, akik olyanok, mint a tölcser. Vagyis önmagukon mindent csak átengednek. A jót is, a rosszat is, semmit maguknak belőle vissza nem tartanak. Üresek maradnak egy életen át, másoknak talán adják tovább a jót, vagy szállítják a rosszat, de saját maguk az egézből semmit se tanulnak, semmit se nyernek. Olyanok, mint az útjelzők az ösvények szélén, ők mindig kinn maradnak, míg másoknak irányt mutattak a hazataláláshoz. Kár így élni, kár apostolnak lenni és közben más lelket üdvözítve, saját lelkiunket elveszíteni! Nem vagy te is ilyen tölcser-lélek? Vezető vagy az egyetlenben, te addó a biztást, terád tekint mindenki, szavadra csodák születnek, lelkeszsz állandóan a munkára, a kitartásra és mégis csak egy tölcser vagy?! Csengő érc és pengő cimbalom! Milyen kár?!

A harmadik osztályba tartoznak azok, akik olyanok, mint a szita, vagy szűrő. Ezek a szita-lelkek mindent ma-

gukba Jogaának és olyan szerencsélencek, hogy az értéket átadják magukon, a piszkot, a korpát pedig megtartják magukban. Akármennyi szépet, jót is hajtának, ők abban mindig csak a gyöngét, a gyarlót, az emberit veszik észre, ezt örömmel, vagy megbotránkozással kiszitálják maguknak és éldelegnek rajta. A jót nem tudják megtanulni, de a bűn az úgy ragad rajtuk, mint a szerbtörvis. Nem vagy te is ezen osztályba sorozható? Komolyan keresed a jót, vagy bűnösen élvezed a rosszat? ...

Az egyleti-ruha vádol téged...

Nemcsak azzal, hogy hordod és még nem fizetted ki, hanem még inkább azzal, hogy nem viselkedsz úgy, mint azt az egyleti ruha szelleme megkíváná... Tudod, az őskeresz-

ténység évkönyvét feljegyzik, hogy Elpidophoros szerpap megrendítő komolysággal tartotta oda egy hitehagyott keresztény elé a fehér keresztelési ruhát, melyet a hittagadó lélek valamikor a megkeresztelésekor magára öltött e szavakkal: Ez a ruha majd vádló lesz az ítéletnapján!

Fiúk! A mi ruhánknak is szava lesz, vádló, támadó hangon fog röhök beszélni egykor az Isten ítélőszéke előtt. De dicsőség is lesz, ha becsülettel és megbecsüléssel viseléd. Az Ur kiválasztottjai közé fog sorolni, mint harcoskatonáit, keresztcsatáit, Téged is, aki a piros-fehér szalagos egyleti sapkát hordtad. Hidd el, ez nemcsak egy határos hangulatkeltés, hanem tény és valóság! Nyugodtan mernél egyleti ruhában az Örök Bíró elé állni?

Patton János dr., Pécs.

Ezer legény a pestszenterzsébeti legénynapon!

Egész héten esett az eső. Május 19-én is reggeltől estig szüntelenül áztatta a földet. De mindezek dacára ezer pestkörnyéki legény jött össze fegyelmезetten, egységesen Pestszenterzsébeten, hogy hitet tegyenek a legényegyleti gondolat mellett. A mi programunk a nevelés. Egész évben csendben nevelünk és nevelődünk, készülünk fel jövőnk nagy harcaira. De egyszer egy évben a világ elé tárjuk munkánk eredményeit, egyszer egy évben mi is hangoskodunk!

A pestkörnyéki legénynap megmutatta, hogy mit ér a legényegylet és hogy milyen helyet foglal el a legényegyleti mozgalom a mozgalmak sorában. Büszkéek vagyunk a mi legényeinkre, akik nem törődtek az időjárással és csak a kötelesség lebegett szemük előtt.

Programunkhoz híven első utunk a templomba vezetett, hogy hálát adjunk a Teremtőnek és kérjük továbbra is segítségét. A szentmisét Krywald Ottó preláts mutatta be, a szentbeszédet Dr. Galla Ferenc egyetemi tanár tartotta. Utána zászlók alatt fegyelmезetten vonultunk keresztül a városan az Árpád mozgóba, ahol díszgyűlés volt. Az üdvözlő beszédet Dr. Décsai Géza tanácsos-plébános, elnök mondotta. Nagyhatású beszédeket tartottak Szabó Mihály szövetségi dékán és Nádassy László pacsirtatelepi dékán. Dr. Csondor István városi főjegyző a város közönsége nevében üdvözölte a legénynapot. Dr. Messik Vilmos osztályfőnök pedig az iparügyi miniszter üdvözlését tolmácsolta. Papp György szabótelepi tag Mécs „Vád és védőbeszéd” c. költeményét szavalta. Halmágyi László karnagy vezényletével nagy sikerrel szerepelt a pacsirtatelepi legényegylet zene- és énekkara. Szolnoky János plébános, elnök mondott záróbeszédet.

A díszgyűlés után ugyancsak zárt sorokban vonultak fel a résztvevők a kossuthfalvi Legényegylet otthonába, ahol a pestkörnyéki legényegyletek munkakiállítását nyitották meg. Többszáz kiállító vett részt szobnél-szebb készítményével a kiállításon.

Délben ötszáz terítékes ebéd volt a szabótelepi legényegyletben. Délután folytak le a különböző versenyek. Este pedig tánc keretében megtörtént a díjak ünnepélyes szétosztása.

A legénynapot a négy pestszenterzsébeti legényegylet mindtásterőn rendezte meg. Minden óramű pontossággal folyt le. Nem volt sehol semmi fennakadás. A nagyszerű rendezésért e helyen is hálás köszönetet mondunk a közreműködőknek.

KINCS.

Mindenkit vonz a vágy azután, ami nincs. Mindenki hiszi s tudja, hogy egyszer rákaesint a kincs. Az ember úttalan útakon fáradtan, kimerülten törí magát, hogy megtalálja végül lelkesülten a kincsnek a hontát.

Annyiszor hiába törnek arany után silány aszódás a jutalom, hogy aztán esüggeden s leverten elvonuljanak hallgatagon. Hiába loholtok földi javak után örök értéke nincs, legyen életben egy igaz barátod, ez a legnagyobb kincs.

Bolváry Ferenc
Budapest-Központ.

ZALAEGERSZEG:

Csendes, de eredményes munkásságunkról mi is beszámolunk. Taggyűléseinken Suszter Oszkár ny. gimn. igazgató és Bucsics Gy. tanár tartottak előadásokat a magyar irodalomról. Február 4-én megtartottuk hagyományos farsangi estünket. Március 14-én nemzeti ünnepélyt rendeztünk. Húsvét előtt háromnapos lelkigyakorlat volt az egyletben. Március 31-én előadtuk a „Huszárkisasszony” c. 3 felvonásos zenés vígjátékot. Április 14-én tartottuk az évi rendes közgyűlést, melyen Dormán Kálmán személyében új egyházi elnököt kaptunk, aki előzőleg közgyűléseink elnöke volt. Zenz Péter elnökünk nyolcféle önzetlen és eredményes munkásság után vált meg egyletünkötől. Világi elnök lett ifj. Vizsy György, dékán Gamper Lajos, II. dékán Kőröndi Aladár, titkár Pfitser Elek, jegyző Németh József, pénztáros Jámbor Kálmán, gazda Jankovits Ferenc, vigalmi elnök Feili Antal, könyvtárosok Kalamár Antal és Csertői Károly.

Pfitser Elek
titkár.

ÜLLŐ:

Egyesületünk június 2-án, Csepregi Ferenc halála 60 éves évfordulóján bemutatta a nagy író 100 arannyal jutalmazott népszínművét, a Sárga sikót. Szép erkölcsi és anyagi siker mellett, olyan szereplőkkel, akiknek nagyrésze most volt először színpadon. De megmutatták, hogy ez a gárda komoly munkával ez a gárda a régi nívót elérő eredményekre is képes. Minden szereplő nagyon jó volt, mégis ki kell emelni: Joó Ilonka, Nyerges Ilonka, Koczó János, Dobos Imre, Babusa Mihály és Lubszky Ferenc alakításait.

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY:

Köszöntjük mozgalmunk sorában. Dr. Nagy József hittanár, volt hatvani elnökünk új életre keltette az 1925-ben elaludt vásárhelyi Legényegyletünket. 30 taggal indult meg az egyesület, melynek egyházi elnöke Cseh András kanonokplébános, világi elnöke pedig Katona Sándor tanító lett.

MEZŐTÚR:

Április 7-én egy jólsikerült áprilisi kabaréestet rendeztünk, melyen városunk színe-java ott volt. A szarvasi Kolping-testvéreink is szép számmal képviselték magukat. Május 26-án tagvagyatással egybekötvé birkavacsorát és táncestélyt tartottunk. 13 új tagot avatott rendezet tagokká dr. Czvikovszky János ügyv. elnök. Az Új Nemesség-et ezentúl 40 példányban kérjük.

Vihart Lajos jegyző.

ENYING:

Az Enyingi Kat. Iparos és Kereskedő Ifjúság folyó évi február hó 25-én megtartott alakuló közgyűléssel belépett a Kolping Adolf által alapított Országos Katolikus Legényegyletek Szövetségébe.

A közgyűlés a központi alapszabályok elfogadása után a következő tisztlakart választotta meg: Elnök: Dr. Szabó József plébános, ügyv. elnök: Reindl Rafael kaplán, alelnök: Ráth Antal, pénztáros: id. Palkovics Ferenc, jegyző: Kovács András, h. jegyző: Gyöpös Mihály, gondnok: Huber József, választmányi tagok: Horváth Mária Imre, Kovács György, Horváth Gyula, Simon Károly, Laki József, számvizsgáló bizottság: Balogh György, Hart János, Barcza József, Csizmadia Imre, pénztár ellenőr: Repenti János, dékán: Felber Antal, II. dékán: Kövesdi Sándor, ifjúsági választmány: Szován Géza, Berta József, Tobak János, Mereg József, Rózsa Sándor.

Az ifjú egyesület nagy lelkesedéssel vágott neki úttörő munkásságának. Első szereplése Reindl Rafael üv. elnök rendezésében a „Csinom Palkó” c. zenés irredenta színmű került előadásra, melyben a szereplők nagy akarással és kibontakozó tudással igazán szép erkölcsi és anyagi sikert ért el. Nagyon öröndetes, hogy már az első szereplés alkalmával két igazán tehetséges fiatal került az érdeklődés előterébe: Baumkrehtner Erzsike szép énekével, Kövesdi Sándor eredeti humorával különösen kiemelkedett a szereplők közül.

Az egyesület továbbra is szorgalmasan dolgozik, hogy méltó tagja tagja lehessen az Országos Kat. Legényegyletek Szövetségének és e munkásságával az egyesület eszméit megszerettesse Enying község nehezen lelkesedő közönségével.

Felber Antal dékán.

GRATULALUNK.

Reisz Adám bonyhádi tagunk úrn. 17-én tartotta esküvőjét Gébert Erzsébettel.

ÖRÖKLETES BETEGSÉGEK

Ahogy a jó gazda vigyáz arra, hogy a vetőmagja el ne korcsosodjék, éppen úgy kell vigyáznia a gondos államvezetőnek is, hogy államának tagjai el ne korcsosodjanak. Az ember elkorcsosodását elsősorban a rokoni házasságok segítik elő. Éppen ezért a vallásunk is tiltja azt, hogy közeli rokonok összeházasodjanak. Ez az elkorcsosodás úgy jön létre, hogy a rokonokban feltalálható azonos tulajdonságok, az utódokban kétszeresen jelentkeznek. Tehát, ha a rokonok között valamelyes átöröklődő rossz tulajdonság van, akkor a gyermekükben ez a tulajdonság kétszeres erővel üt ki. Pl. Ha egy családban gyengék a szemek és ha ennek a családnak két közeli rokona pl. elsőfokú unokatestvér, összeházasodik, akkor a gyermekük már nemcsak gyengeszemű, hanem vak lesz. Vagy ha egy családnak az a tulajdonsága, hogy korán és sok közöttük a nagyothalló, akkor ha ezek közül az elsőfokú unokatestvérek összeházasodnak, akkor az utódjaik nemcsak nagyothallók, hanem siketek lesznek. Éppen így ha egy családban jó tulajdonságok vannak, akkor az ilyen rokoni házasságból nagyon jó utódok származhatnak. Pl. ha egy családban mindenki nagyon jól tud rajzolni és ha ebből a családból az elsőfokú unokatestvérek összeházasodnak, akkor a gyermekük könnyen rajzolóművésznek születik... Így elmondhatjuk, hogy a rokoni házasságok a fajra nézve mindig előny, az utódra nézve mindig veszély.

Az olyan vallások, amelyek elsősorban fajvédő vallások, azok a rokoni házasságokat nem is tiltják. Ilyen a zsidók vallása, akik a rokoni házasságokat nemcsak nem tiltják, hanem elősegítik. Így a rokoni házasságok révén a beteg családok kipusztulnak, az egészséges családok pedig mindig erőteljesebben jelentkeznek. Ebből a szempontból a zsidók vallása a leg tudatosabban védi a fajtát és hogy milyen eredményesen, azt bizonyítja a zsidóság multja és jelene. A mi vallásunk az utódok iránt nem tudott ilyen kegyetlen lenni és a fajfenntartásban is a szeretet előzi meg a fajvédelmet. Ez a különbség a Krisztusi és a Mózesi tanok között. Mózes a vallásában is csak egyedül és kizárólagosan csak a zsidó fajvédelmet látta és csupán ennek az örök életéről kívánt gondoskodni, tekintet nélkül arra, hogy más népek is vannak az Isten teremtményei között, ezzel szemben Krisztus az egész emberiség javát szolgálja és védi vallási parancsaival.

A rokoni házasságon kívül az ember utódjait nagyon megváltoztatja a vérba. Erről már írtam, de még egyszer leírom, hogy a vérba kórokozója megváltoztatja a beteg véréét és a megváltozott vér nyomán beteg utódok születnek. Ezek a beteg utódok mindig és folyton hitványulnak, úgyhogy a 6. vagy a 7. utódcsoport már alig mutat emberi formát. „Megbüntetem az apák vétkeit a fiakban hetedizigen” mondja az írás... Ez Mózes könyveiben van megírva de ezt a krisztusi szeretet sem tudta megváltoztatni. De Krisztus gondoskodott a megfelelő védelemről, amikor a házasságot, mint szentséget, a „lelki és testi tisztaságot” mint legfőbb erényt állította oda mintaképpül az emberiségnek, „Akik követnek engem, boldoggá teszem őket itt a földön és Atyám országában velem fognak örüdeni!” Biztos, mert itt a földön megtartják egészségüket és az utódjaik egészségében, mint túlkörben önmagukat látva gyönyörködhetnek és boldogan halhatnak meg, nem hagyván maguk után semmiféle adósságot sem, beteg és nyomorult utódok alakjában... Mindig hirdetem és a multban is mindig mondtam, hogy Krisztus követése az egészségvédelem szempontjából nagyon okos és jó befektetés. Olyan tőke, amely mindig megmarad és meghozza kamatait az egészség által. Most a nyári szünet elején kívánom minden kedves olvasómnak, hogy szívlelje meg szavaimat, gondolkozzék rajta és szeptemberben, amikor újra találkozunk, pihenet, egészségesen térjen mindenki vissza a hétfői estékre.

Jó pihenést és jó nyaralást kíván mindenkinek

Dr. Bárczi Gusztáv igazgató-főorvos.

A droguista ipartestület

felhívást tett közzé, amelyben a drogista pályára hívja a hat középiskolát végzett keresztény ifjakat. Az ipartestület szerint a minden iskolaév végén megismételt felhívásoknak azért nincs meg a kellő eredménye, mert a jelenleg érvényben levő rendeletek szerint csak

hat középiskola sikeres elvégzése után lehet a szakmában valakit tanulóknak alkalmazni. Ez a rendelkezés — a felhívás szerint — túl szigorú feltétel, mert nagyon kevés azoknak a száma, akik hat középiskola után hagyják abba tanulmányaikat s így a drogista utánpótlás nem elegendő.

Sport

A szolnoki kerület legényegyleti számára kitűzött „Kolping” kupa eredményei a következők:

Jászapáti. Jászapáti KL—Jászladányi KL 4:0 (3:0).

A jobban felkészült jászapáti csapat biztosan győzött a lelkes ladányiak ellen. Mérkőzés után mintagyűlés volt, melyen a ladányi Legényegylet nagy felkészültségről tett tanubizonyítást.

Jászberény. Jászberényi KL—Szolnoki KL 6:2 (5:0).

A nagy játékerőt felvonultató jászberényi csapat nyomását az első félidőben nem tudta kivédeni a fiatal erőkket kiálló szolnoki csapat. Mérkőzést közös gyűlés követte, majd hangulatosan elszórakoztak a két testvéregylet fiai és leányai.

Szajoli. Jászapáti KL—Szajoli KL 2:1 (0:1).

A szajoliak lelkes játékuikkal csak az első félidőben tudtak sikeresen ellenállni a kulturált futballt játszó jászapáti csapatnak. Este szép műsorú mintagyűlést tartott a vendégcsoport.

A körmérkőzés állása:

1. Jászapáti	2 2 —	6:1 4 pont
2. Jászberény	1 1 —	6:2 2 pont
3. Szajoli	1 —	1:2 0 pont
4. Szolnok	1 —	1:2 0 pont
5. Jászladány	1 —	1:4 0 pont

LABDARUGÁS

Vasárnap, 16-án a Herminamező labdarugó csapata a Központ csapatával mérte össze erejét. A nyívs és legényegyleti szívvel küzdő 22 fű nagy tetszést aratott sportszerű játékaival a szépszámban megjelent közönségnél. A mérkőzést a Központ csapata 3:0 (2:0) arányban megérdemelten nyerte meg. Góllövők: Felkai, Uchljár (2).

Felhívás.

Kérem az alábbi testvéregyletek labdarugó csapatainak intézőit, hogy jelenjenek meg a Központban június 27-én, esüfőrlőkön este 6 órakor megbeszélés végett.

Tárnok. Pestszenterzsébet-Központ és Szabótelep, Árpádföld, Vecsés, Üllő, Kőbánya, Herminamező, Szentendre Csillaghegy.

Horváth Béla központi intéző.

Modern időket élünk

Az emberi zsenialitás állandóan azzal foglalkozik, hogy az emberiség jótétet fokozza és kényelmes jövőt biztosítson számára. Hála az Edisonoknak és Marconioknak, ezt el is érték.

Nem kell a ma emberének barlangokban lakni. Gyönyörű palotákat építettek számára, ahol a kényelem minden részletét kiélvezheti, ha közben ki nem lakottatják! Na de Istenem, — valamit nekünk is kell áldozni.

Meg vegyük pl. az ösembert és a táplálkozást. Nem volt szükség se cukor-, se zsírjegyre. Ha ősapánk megehezett, megrázott egy fügefát és evett. De mit? Nyavalyás, egyhangú gyümölcsöt?, gyökereket. Esetleg vadhúst!... Ma?... Válogathatunk a fogásokban, mindent ehetünk, csak éppen annyi fáradságot kell vennünk, hogy megvegyük. Csakhogy ehhez pénz kell és sajnos, ebből van a legkevesebb, — de Istenem, valamit áldoznunk is kell!

Megemlítem pl. a villamost. Ez a kezeknek görödülő masina az emberiség büszkesége! Nappal gázolásra használják. Az ezáltal előforduló halálesetekből kifolyólag, ritkul az emberiség s így kevesebb dolgot ad a háborúnak. Azonkívül van még egy előnye; hogy állandóan késik. Az utas vár a megállónál, vár, míg megújja a várását és elővesz egy ponyvaregényt, majd egy oszlopnak dölve olvasni kezd. Olvas, — tehát művelődik. Amint látjuk, a villamos elősegíti a kultúra fejlődését. Ha megérkezik, felszállnak rá annyian, hogy a fele a lépcsőn igyekszik megtartani az egyensúlyát. Azt mondják, a jó emberek kis helyen is megférnek. Ebből láthatjuk, hogy villamosra csak jó emberek szállhatnak fel. Ez elősegíti az erkölcsös életet. Ezért a villamos valóban a kultúra diádala.

Ezek mellett az ember nyugodt lehet. Még álmában sem érheti baj, úgy aludhat, mint a tej. A tejről jut eszembe, hogy ma már ezt az áldásos táplálékot is modernizálták. T. i. eddig mindenki elkövette azt a hibát, hogy a tejet tisztán itta, vagy kávéval.

Ma egyesek rájötték, hogy a tiszta tej nagyon zsiros, túlsok benne a táplálék s így, aki sok tejet iszik, könnyen érlelmeszedést kaphat. Most keverik vízzel, ami által nem fordulhat elő semmiféle túltápláltság okozta baj.

A kultúra többi vívmányáról majd a következő számban csevegek.

Kassaner.

Kérjük az előfizetések szíves be-
küldését „Tisztes Ipar, Budapest”
10.457 sz. csekszámlára. Csak rendezett előfizetések után tudjuk lapunkat továbbra is küldeni.

Lapzárta: 1-én és 15-én.

Kiadja: az Országos Központi Katolikus Legényegylet.
Bpest, VII., Rottenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és kiadó:
vitéz PINTÉR JÓZSEF.

Máté Ernő könyvnyomdája,
Budapest, VIII., József-utca 61.

SZÓDLIGET:

Május 19-én tartottuk évi rendes közgyűlésünket. Az elmúlt munkában sok népművelődési vetített-képes előadást tartott ügyv. elnökünk, orvos, mérnök, tanár pártoló tagjaink. Ez évben szenteltük fel Kolping zászlókat. Nagyszerű műsoros estélyeket is rendeztünk. Mult évünk úgy anyagi, mint erkölcsi sikereiben gazdag volt, mely nagyrészt Szabó József volt ügyvezető elnökünk érdeme. Új ügyvezető elnökké egyhangú lelkesedéssel dr. Varga Imre, Sződ község jegyzőjét választotta meg a közgyűlés. Új tisztikarunk: Bartoss Géza esperesplébános, elnök, dr. Jantsits Tibor miniszteri osztálytanácsos, világi elnök, Szabó József ny. MÁV felügyelő, társelnök, Bangó József kőművesmester, pénztáros, Rónai János jegyző.

Bonyai Gyula II. dékán.

MINDSZENT

Jún. 4-én tartottuk első évi rendes közgyűlésünket. Egyletünk első éves működése igen szép és eredményes volt. Több műkedvelő előadást, fagyaltatást, kirándulást, karácsonyfa ünnepélyt és vasárnaponként zenekarunk közreműködésével az ipartestületben legényestéket rendeztünk. Ez év májusában tartottuk első igazgatásunkat nagy sikerű kerületi legénynappal egybeköve.

Szécsényi Lajos II. dékán.

LEVÉL CSORNÁRA

Most, hogy rövid szabadságotról visszatértem, első kötelességemnek tartom, hogy köszönetet mondjak a csornai Kat. Legényegyletnek azért a nagy kedvességért, amelyet velem, idegen legényegyleti taggal szemben tanúsítottak. Szóval el sem tudom mondani, kedves csornai Testvérek, milyen mély benyomással távoztam körötökből. Olyan nehezen vártam a legközelebbi gyűlésünket, hogy bardátomnak beszámolhassak arról az igazán legényegyleti szellemről, amely Körtetek uralkodik. Példaképpént állhattok a legényegyletek előtt. Csak egy baráti estélyen lehettem Körtettek, de ez nekem elég volt arra, hogy meggyőződiem: megértették a legényegyleti ideált. Mondhatom testvéreként éreztem magamat Körtettek, mintha már régi baráti szellem fűzött volna egymáshoz. Megértették egymást, hiszen egy mozgalomnak vagyunk tagjai, egy szellemből táplálkozunk: a nagy Kolping hagyatékából. Azonos útnakon haladunk, csak térbeli különbség van közöttünk: amit Ti tesztek Csornán, ugyanazt akarjuk mi is megvalósítani itt, Dorogon. Most pedig büszkeszül, kedves csornai Testvérek, azt kívánom Nektek, dolgozzatok továbbra is ugyanazzal a nemes ambícióval, amint eddig is dolgoztatok. Munkánk jutalma nagy lesz: öntudatos, keresztény, magyar kereskedő-és iparosársadalom.

Dr. Virág Jeromos kanonok, elnök úrnak, Kis József elnök úrnak, Rácz János dékán barátomnak, úgy-szintén minden fiúnak, akikkel megismerkedtem, a dorogi Kat. Legényegylet szívbélyes üdvözlését küldi
Dorog, 1940. május 21.

Duesay Ferenc II. dékán.

Cimzett:

Tek. Katolikus Legényegylet